

**TYÖLÄISTEN, TALONPOIKAIN,
KASAKKAIN
JA PUNA-ARMEIJALAISTEN
EDUSTAJAIN
NEUVOSTOJEN YLIMÄÄRÄINEN,
VI YLEISVENÄLÄINEN
EDUSTAJAKOKOUS⁵⁷**

6.—9. MARRASKUUTA 1918

I

PUHE VALLANKUMOUKSEN VUOSIPÄIVÄN JOHDOSTA
MARRASKUUN 6 pnä

(Toveri Lenin otetaan vastaan kauan kestävin, myrskyisin suosionosoituksin. Kaikki nousevat seisomaan ja tervehtivät toveri Leniniä.) Toverit! Vallankumuksemme vuosipäivää olemme joutuneet juhlimaan ajankohtana, jolloin ovat puhkeamassa kansainvälisen työväenliikkeen suurimmat tapahtumat ja jolloin skeptisimmillekin, epäilevimmillekin työväenluokkaan ja työtätekeviin kuuluville aineksille on käynyt ilmeiseksi, että maailmansota ei pääty vanhan hallituksen ja vanhan hallitsevan porvariluokan sopimukseen tai väkivaltaisuuksiin, että se johtaa Venäjän ja myös koko maailman proletariseen vallankumoukseen, työläisten voittoon pääomasta, joka on peittänyt maapallon verivirtoihin, ja osoittaa meille Saksan imperialismin kaikkien väkivaltaisuuksien ja julmuuksien jälkeen, että Itävallan ja Saksan tukema englantilais-ranskalainen imperialismi harjoittaa samaa politiikkaa.

Tänä päivänä, viettäessämme vallankumuksemme vuosijuhlaa, on paikallaan luoda silmäys taipaleeseen, jonka se on kulkenut. Jouduimme aloittamaan vallankumuksemme tavattoman vaikeissa olosuhteissa, jollaisiin yksikään maailman tulevista työväenvallankumouksista ei enää joudu, ja sen vuoksi on erittäin tärkeää, että yritämme valottaa kulkemaamme taipaletta kokonaisuudessaan, yritämme tarkastella, mitä on saavutettu tänä aikana ja missä määrin olemme tämän vuoden kuluessa valmistautuneet tärkeimpään, todelliseen, ratkaisevaan perustehtäväämme. Meidän täytyy olla yleismaailmallisen proletarisen ja

sosialistisen armeijan osana, sen osastona. Olemme aina ymmärtäneet sen, että vaikka olemmekin joutuneet aloittamaan vallankumouksen, joka kehittyy yleismaailmallisesta taistelusta, niin tämä ei suinkaan johdu mistään Venäjän proletariaatin ansiosta tai siitä, että Venäjän proletariaatti olisi ollut edellä muista, vaan päinvastoin vain erikoinen kapitalismin heikkous, sen takapajuisuus ja varsinkin tukalat sotilaalliset strategiset olosuhteet aiheuttivat sen, että meidän oli tapahtumien kulun pakottamina astuttava paikallamme toisten taisteluosastojen edelle, odottamatta kunnes nuo osastot saapuvat, kunnes ne lähtevät liikkeelle. Teemme nyt selkoa itsellemme saadaksemme tietää, missä määrin olemme valmistautuneet niitä taisteluita varten, jotka ovat nyt edessä tulevassa vallankumouksessamme.

Ja niinpä, toverit, kysyessämme itseltämme, mitä olemme saaneet aikaan tänä vuonna suuressa mitassa, meidän on sanottava, että olemme saaneet aikaan seuraavaa: työväenvalvonnasta, näistä työväenluokan ensi askelista, maan kaikkia varoja koskevasta määräämisestä olemme päätyneet välittömästi luomaan työväenhallintoa teollisuudessa; taistelusta, jota koko talonpoikaisto kävi maasta tilanherroja vastaan, taistelusta, joka oli luonteeltaan yleiskansallista, porvarillis-demokraattista, olemme tulleet siihen, että maaseudulla ovat erottautuneet proletaariset ja puoliproletaariset ainekset — ne jotka tekevät eniten työtä, ne joita riistetään — ja ne ovat nousseet rakentamaan uutta elämää; maaseudun sorretuin väestönosa on noussut ratkaisevaan taisteluun porvaristoa, muun muassa omaa porvaristoaan, maaseudun kulakkiporvaristoa vastaan.

Edelleen, neuvostojärjestelmän ensi askelista olemme tulleet siihen, kuten toveri Sverdlov edustajakokousta avatessaan oikeutetusti mainitsi, että Venäjällä ei ole niin syrjäistä perukkaa, missä neuvostojärjestelmä ei olisi lujittunut, missä se ei muodostaisi eheätä osaa Neuvostotasavallan perustuslaista, joka on kehitelty kaikkien työtätekevien ja sorrettujen pitkäaikaisen taistelukokemuksen nojalla.

Täydellisestä suojattomuudestamme, viimeisestä nelivuotisesta sodasta, joka jätti joukkoihin sorrettujen ihmisten katkeraa vihaa sekä tympääntymisen, hirveän väsymyksen ja nääntymyksen ja joka langetti vallankumouksen kestettäväksi kaikkein vaikeimman, raskaimman kauden, jolloin

olimme vailla suojaa Saksan ja Itävallan imperialismiin iskuilta,—tällaisesta suojattomuudesta olemme tulleet siihen, että meillä on mahtava Punainen Armeija. Lopuksi, mikä tärkeintä, kansainvälisestä yksinäisyydestä, josta jouduimme kärsimään sekä Lokakuussa että tämän vuoden alussa, olemme tulleet sellaiseen tilanteeseen, että ainoa, mutta varma liittolaisemme — kaikkien maiden työtätekevät ja sorretut — on viimeinkin noussut ja Länsi-Euroopan proletariaatin johtajat, kuten Liebknecht ja Adler, johtajat, jotka ovat saaneet maksaa monilla pitkillä kuukausilla pakkotyövankeutta rohkeat, sankarilliset yrityksensä korottaa äänensä imperialistista sotaa vastaan,— nämä johtajat näemme vapaina, koska ei vain päivä päivältä, vaan tunti tunnilta kasvava Wienin ja Berliinin työväenvallankumous on pakottanut vapauttamaan heidät. Yksinäisyydestä olemme tulleet sellaiseen tilanteeseen, että seisomme käsi kädessä, rinta rinnan kansainvälisten liittolaistemme kanssa. Siinä tärkein, mitä on saavutettu tämän vuoden aikana. Otan itselleni vapauden pysähtyä tarkastelemaan lyhyesti tätä taivalta, tarkastelemaan tätä siirtymistä.

Toverit, alussa tunnuksenamme oli työväenvalvonta. Me sanoimme: kaikista Kerenskin hallituksen lupauksista huolimatta pääoma sabotoi edelleenkin maan tuotantoa ja hävittää sitä yhä pahemmin. Me näemme nyt, että asiat olivat menossa rappiota kohti, ja työväenvalvonnan täytyi olla ensimmäinen perustoimenpide, joka on välttämätön jokaiselle sosialistiselle hallitukselle, työväenhallitukselle. Emme säätäneet heti sosialismia koko teollisuudessamme, koska sosialismi voi muovautua ja lujittua vasta silloin, kun työväenluokka oppii hallintotaidon, kun työväenjoukkojen arvovalta lujittuu. Ilman sitä sosialismi on pelkkä toivomus. Tämän vuoksi saatoimme voimaan työväenvalvonnan tietäen, että se on ristiriitainen, epätäydellinen toimenpide, mutta on välttämätöntä, että työläiset itse ryhtyvät jättiläis- maan teollisuuden suurenmoiseen rakennustyöhön ilman riistäjiä, riistäjiä vastaan. Ja se, toverit, joka on ottanut välittömästi tai vaikkapa välillisestikin osaa tähän rakennustyöhön ja joka on kokenut vanhan, kapitalistisen järjestyksen koko sorron ja julmuuden, hän on oppinut hyvin paljon. Me tiedämme, että on saavutettu vähän. Tiedämme, että perin takapajuisessa ja köyhdytetyssä maassa, missä työväenluokan tielle asetettiin niin paljon esteitä ja sulkua,

työväenluokka tarvitsee pitkän ajan oppiakseen hallitsemaan teollisuutta. Pidämme mitä tärkeimpänä ja arvokkaimpana sitä, että työläiset ovat itse käyneet käsiksi tähän hallintotyöhön, että työväenvalvonnasta, joka ei voinut olla jäämättä kaaosmaiseksi, hajanaiseksi, näpertelynomaiseksi, vaillinaiseksi kaikilla tärkeimmillä teollisuusaloilla, olemme siirtymässä teollisuuden työväenhallintoon yleiskansallisessa mitassa.

Ammattiliittojen asema on muuttunut. Niiden tärkeimmäksi tehtäväksi on tullut edustajiensa asettaminen kaikkiin päähallintoihin ja keskuselimiin, kaikkiin niihin uusiin järjestöihin, jotka ottivat vastaan kapitalismilta rappiotaan saatetun, tahallisesti sabotoivan teollisuuden ja kävivät siihen käsiksi ilman kaikkien niiden sivistyneistön voimien apua, jotka asettivat alun perin tehtäväkseen käyttää tietoja ja korkeakoulusivistystä — tuota ihmiskunnan tietovarojen hankkimisen tulosta — käyttää kaikkea tuota ajaakseen karille sosialismin asian, käyttääkseen tiedettä muuhun, muttei auttamaan joukkoja järjestämään yhteisen kansantalouden, jossa ei ole riistäjiä. Näiden henkilöiden tarkoituksena oli käyttää tiedettä apunaan työntääkseen kapuloita pyöriin, häiritäkseen tähän työhön vähimmin valmistautuneita työläisiä, jotka kävivät käsiksi hallinto-tehtäviin, ja voimme sanoa, että pääasiallisin vastus on murrettu. Se oli tavattoman vaikeaa. Porvariston puoleen kallistuvien ainesten sabotaasi on murrettu. Suunnattomista vastuksista huolimatta työläiset ovat ottaneet tämän perus- askeleen ja siten laskeneet sosialismin perustuksen. Emme vähääkään liioittele emmekä pelkää sanoa totuutta. Niin, on tehty vähän, jos katsotaan asian päätökseen viemisen kannalta, mutta on tehty paljon, tavattoman paljon perustuksen lujittamisen kannalta. Sosialismista puhuttaessa ei voida sanoa, että mitä laajimmissa työväenjoukoissa perustus on rakennettu tietoisesti siinä mielessä, että ne ovat ottaneet käsiinsä kirjoja, lukeneet kirjasia, vaan tietoisuus ilmenee siinä, että ne ovat omalla tarmollaan, omin käsin ryhtyneet suorittamaan tavattoman vaikeaa tehtävää, tehneet tuhansia erehdyksiä ja itse kärsineet jokaisesta erehdyksestä, ja jokainen erehdys on terästännyt ja karaissut niitä teollisuuden hallinnon järjestämistyössä, ja tämä hallinto on nyt luotu ja lepää vankalla perustalla. Ne ovat vieneet työnsä päätökseen. Nyt tätä työtä ei tulla tekemään samoin kuin

silloin,— nyt koko työväen massa, eivät yksin johtajat ja eturivin työntekijät, vaan todellakin mitä laajimmat kerrokset tietävät rakentavansa sosialismia itse, omilla käsillään, tietävät, että perustus on jo rakennettu ja ettei mikään voima maan rajojen sisällä estä viemästä tätä asiaa päätökseen.

Jos kohta teollisuuden alalla on ollut näin suuria vaikeuksia ja meidän täytyi käydä läpi tämä monien mielestä pitkä, mutta todellisuudessa lyhyt taival työväenvalvonnasta työväenhallintoon, niin maaseudulla, joka on takapajuisempi, jouduimme tekemään valmistelutyötä paljon enemmän. Ja se, joka on tarkkaillut maaseudun elämää ja ollut kosketuksessa maaseudun talonpoikaisjoukkoihin, sanoo: kaupunkien Lokakuun vallankumous muodostui maaseudun osalta todelliseksi Lokakuun vallankumoukseksi vasta kesällä ja syksyllä 1918. Ja siinäkin, toverit, ottaessaan vallan käsiinsä, Pietarin proletariaatti ja Pietarin varuskunnan sotilaat tiesivät erinomaisesti, että maaseudun rakennustyössä joudutaan suuriin vaikeuksiin, että siellä pitää kulkea eteenpäin vähitellen, että siellä yritykset maan yhteisviljelyksen käytäntöönottamiseksi asetuksilla ja lakisäädöksillä olisivat mitä suurinta mielettömyyttä, että siihen saattoi suostua mitättömän pieni joukko valveutuneita talonpoikia, kun taas talonpoikien valtaenemmistö ei asettanut sellaista tavoitetta. Ja sen tähden me rajoituimme siihen, mikä oli ehdottoman välttämätöntä vallankumouksen kehityksen etujen kannalta: ei pidä missään tapauksessa ohittaa joukkojen kehitystä, vaan on odotettava, kunnes näiden joukkojen oman kokemuksen, oman taistelun perusteella kehittyä etenevä liike. Rajoituimme Lokakuussa siihen, että lakaisimme heti pois talonpoikien vuosisataisen perivihollisen, orjuuttajatilanherran, latifundioiden omistajan. Se oli koko talonpoikaiston yhteistä taistelua. Siinä talonpoikaisto ei vielä jakautunut proletariaatiksi, puoli-proletariaatiksi, talonpoikaisköyhälistöksi ja -porvaristoksi. Me sosialistit tiesimme, että sosialismia ei voi olla ilman tätä taistelua, mutta tiesimme myös, ettei riitä, jos me sen tiedämme, vaan miljoonien pitää se tajuta, ei kuitenkaan propagandan kautta, vaan oman kokemuksensa tietä, ja siksi me silloin, kun talonpoikaisto kokonaisuudessaan käsitti kumouksen pelkästään tasasuhtaisen maankäytön periaatteiden mukaiseksi, sanoimme avoimesti asetukses-

samme lokakuun 26 päivältä 1917 ottavamme perustaksi talonpoikain evästyksen maakysymyksestä*.

Sanoimme avoimesti, ettei se vastaa meidän katsomuksiamme, ettei se ole kommunismia, mutta emme tyrkyttäneet talonpojille sitä, mikä ei soveltunut heidän katsomuksiinsa, vaan soveltui ainoastaan meidän ohjelmaamme. Ilmoitimme kulkevamme heidän rinnallaan kuten ainakin työkumppanimme rinnalla, varmoina siitä, että vallankumouksen kehitys johtaa samaan, mihin itsekkin olimme päätyneet, ja tuloksena näemme talonpoikaisliikkeen. Agraariuudistus alkoi juuri siitä maan sosialisoinnista, jonka me itse veimme läpi äänestämällä sen puolesta samalla selittäen avoimesti, ettei se vastannut katsomuksiamme, tietäen, että valtaenemmistö kannatti tasasuhtaisen maankäytön aatetta, ja haluamatta tyrkyttää mitään, odottaen, kunnes talonpoikaisto itse vapautuu siitä ja menee pitemmälle eteenpäin. Odotuksemme on käynyt toteen ja me olemme kyenneet saattamaan voimamme valmeustilaan.

Laki, jonka silloin hyväksyimme, pohjaa yleisdemokraattisiin periaatteisiin, siihen mikä yhdistää rikasta kulakki-talonpoikaa ja köyhää talonpoikaa toisiinsa — vihaan tilanherraa kohtaan, yleiseen tasa-arvoisuusaatteeseen, joka oli ehdottomasti vallankumouksellinen aate verrattuna vanhaan monarkkiseen järjestykseen. Tästä laista meidän oli siirryttävä talonpoikien keskinäiseen erotteluun. Maan sosialisointia koskevan lain veimme läpi yhteisestä suostumuksesta. Sen hyväksyimme yksimielisesti niin me kuin nekin, jotka eivät olleet bolshevikkien katsomusten kannalla. Sen kysymyksen, kenen hallussa maan tulee olla, jätimme ennen kaikkea maatalouskommuunien ratkaistavaksi. Jätimme tien vapaaksi, jotta maanviljely voisi kehittyä socialististen periaatteiden mukaisesti, samalla kun tiesimme mainiosti, että silloin, lokakuussa 1917, se ei kyennyt lähtemään tälle tielle. Valmistavan työmme tuloksena olemme päässeet saavutukseen, joka merkitsee maailmanhistoriallista jättiläisaskelta, jollaista ei ole vielä otettu demokraattisimmassakaan, tasavaltaisimmassakaan valtiossa. Tämän askeleen otti viime kesänä koko talonpoikaismassa, jopa Venäjän syrjäisimmissäkin kylissä. Asioiden kehityttyä elintarviketilanteen osalta sekasoroksi, nälänhädäksi, kun entisyyden

* Ks. Teokset, 26. osa, ss. 241—243. *Toim.*

perinnön ja kirottujen neljän sotavuoden seurauksena, vastavallankumouksen ja kansalaissodan tuloksena meiltä riistettiin rikkain vilja-alue, kun kaikki tämä kehittyi viimeiseen pisteeseen ja nälänhätä uhkasi muodostua kaupungeissa vaaralliseksi,— silloin valtiovaltamme ainoa ja varmin vankka tuki, kaupunkien ja teollisuusalueiden valveutunut työväki lähti joukolla maaseudulle. Ne, jotka sanovat työläisten lähteneen liikkeelle pannakseen alulle aseellisen taistelun työläisten ja talonpoikien välillä, harjoittavat parjausta. Tapahtumat ovat osoittaneet moisen parjauksen perättömäksi. Työläiset lähtivät liikkeelle antaakseen vastaiskun maaseudun riistäjäaineiksille — kulakeille, jotka hankkivat ennenkuulumattomia rikkauksia viljakeinottelulla samaan aikaan, kun kansaa kuoli nälkään. Työläiset lähtivät työtätekevän köyhälistön, maaseudun enemmistön avuksi, ja heinäkuu, heinäkuun kriisi, jolloin kulakkikapinain aalto kiiri kautta Venäjän, osoitti, että he eivät lähteneet liikkeelle turhaan, että he ojensivat liittolaisen käden, että heidän valmisteleva työnsä oli yhteydessä joukkoihin. Heinäkuun kriisi päättyi siihen, että työtätekevät riistetyt ainekset nousivat toimintaan kaikkialla maaseudulla, nousivat yhdessä kaupunkien proletariaatin kanssa. Tov. Zinovjev ilmoitti minulle tänään puhelimitse, että Pietarissa alueen köyhälistökomiteain edustajakokouksen osanottajain lukumäärä on noussut 18.000 henkilöön ja että siellä vallitsee tavattoman suuri innostus⁵⁸. Sitä mukaa kuin kaikki se, mitä koko Venäjällä tapahtuu, on käynyt yhä kouraan-tuntuvammaksi, maaseutuköyhälistö on noustessaan nähnyt kulakkienvastaisen taistelun oman kokemuksensa valossa, se on havainnut, ettei saa mennä maalaisporvariston ja kulakkien mukana, jos tahdotaan turvata kaupungit elintarvikkeilla, jos tahdotaan saada uudelleen käyntiin tavaravaihto, jota ilman maaseutu ei voi tulla toimeen. On järjestäydyttävä erikseen. Ja me olemme nyt ottaneet maaseudulla sosialistisen vallankumouksen ensimmäisen ja valtavan askeleen. Lokakuussa emme voineet tätä tehdä. Me käsitimme, minä ajankohtana saatoimme mennä joukkojen luo, ja olemme nyt saaneet aikaan sen, että sosialistinen vallankumous maaseudulla on aloitettu, ettei ole sel-laista syrjäkylää, missä ei tiedettäisi, että oman kylän pohatta, oman kylän kulakki, jos hän keinottelee viljalla,

katsoo kaikkia ajan tapahtumia vanhasta syrjäseudun näkökulmasta.

Ja niinpä maaseudun talous, maaseudun köyhälistö, joka lujittaa yhteistoimintaa johtajiensa, kaupunkien työläisten kanssa, muodostaa vasta nyt lopullisen ja vankan perustuksen todella sosialistiselle rakennustyölle. Maaseudulla sosialistinen rakennustyö alkaa vasta nyt. Vasta nyt muodostetaan Neuvostoja ja talouksia, joiden johdonmukaisena pyrkimyksenä on laajamittainen maan yhteismuokkaus, tietojen, tieteen ja tekniikan hyväksikäyttö ja jotka tietävät, että taantumuksellisen ja pimeän entisyyden perustuksille ei voida luoda edes yksinkertaista, alkeellista inhimillistä kulttuuria. Siellä on edessä vielä vaikeampi työ kuin teollisuudessa. Siellä paikalliset komiteamme ja neuvostomme tekevät vielä enemmän erehdyksiä. Ne ottavat oppia erehdyksistä. Emme pelkää erehdyksiä silloin, kun niitä tekevät joukot, jotka suhtautuvat rakennustyöhön tietoisesti, sillä luotamme vain omaan kokemukseemme ja omien kättemme apuun.

Niinpä suurenmoinen kumous, joka on vienyt meidät näin lyhyessä ajassa sosialismiin maaseudulla, on osoituksena siitä, että koko tämä taistelu on ollut menestyksellistä. Havainnollisimpana todistuksena siitä on Punainen Armeija. Te tiedätte, mihin tilanteeseen jouduimme yleismaailmallisessa imperialistisessä sodassa, kun Venäjä oli joutunut sellaiseen tilaan, etteivät kansanjoukot voineet sitä sietää. Tiedämme, että olimme silloin kerrassaan avuttomassa tilassa. Kerroimme työväenjoukoille avoimesti koko totuuden. Paljastimme sen politiikan salaiset imperialistiset sopimukset, jota käytetään mitä suurimman petoksen välikappaleena, politiikan, jolla Amerikassa, porvarillisen imperialismin edistyneimmässä demokraattisessa tasavallassa, petkutetaan nyt joukkoja pahemmin kuin milloinkaan ennen, vedetään joukkoja nenästä. Kun sota, sen imperialistinen luonne kävi selväksi kaikille, silloin Venäjän Neuvostotasavalta oli ainoa maa, joka murskasi salaisen porvarillisen ulkopolitiikan perustuksiaan myöten. Se paljasti salaiset sopimukset ja sanoi tov. Trotskin välityksellä, maailman kaikkien maiden puoleen kääntyen: kehotamme teitä lopettamaan tämän sodan demokraattista tietä, ilman aluevaltauksia ja sotakorvauksia, ja sanomme julki avoimesti ja ylväästi raskaan totuuden, mutta kuitenkin totuu-

den, sen, että on tehtävä vallankumous porvarillisia hallituksia vastaan, jotta voitaisiin lopettaa tämä sota. Äänemme jäi yksinäiseksi. Tästä meidän oli maksettava sillä uskomattoman raskaalla ja vaikealla rauhalla, johon meidät pakotettiin Brestin pakkosopimuksella, joka kylvi monien myötätuntoisten ihmisten mieliin masennusta ja epätoivoa. Näin tapahtui siksi, että olimme yksinäisiä. Mutta me täytimme velvollisuutemme, sanoimme kaikkien kuullen: sellaiset ovat sodan tavoitteet! Ja kun Saksan imperialismi syöksyi vyörynä päällemme, niin näin saattoi käydä siksi, että tarvittiin paljon aikaa, ennen kuin työläisemme ja talonpoikamme saivat aikaan lujan järjestelmän. Silloin meillä ei ollut armeijaa; meillä oli vanha sekasortoon saatettu imperialistien armeija, jota oli ajettu sotaan sellaisten päämäärien vuoksi, joita sotamiehet eivät tavoitelleet eivätkä kannattaneet. Silloin ilmeni, että jouduimme kestämään erittäin tuskallisen kauden. Se oli kautta, jolloin joukkojen täytyi saada levähtää mitä tuskallisimman imperialistisen sodan jälkeen ja jolloin ne oli saatava käsittämään, että uusi sota oli alkamassa. Meillä on oikeus sanoa omaksi sodaksemme sotaa, jossa tulemme puolustamaan sosialistista vallankumoustamme. Miljoonat ja kymmenet miljoonat ihmiset oli saatava käsittämään tämä oman kokemuksensa perusteella. Se vaati kuukausia. Tämän asian käsittäminen oli pitkästä ja vaivalloista. Mutta kuluvan vuoden kesällä selvisi kaikille, että se oli vihdoinkin käsitetty, että murroksen hetki oli koittanut, että ennen kuin armeija, jonka kansanjoukot ovat luoneet, armeija, joka on valmis uhraamaan itsensä, joka nelivuotisen verisen teurastuksen jälkeen joutuu uudelleen sotaan,—ennen kuin tämä armeija lähtee taistelemaan Neuvostotasavallan puolesta, maallemme on tarpeen, että tähän sotaan lähtevien joukkojen väsymys ja epätoivo vaihtuvat selvään tietoisuuteen siitä, että ne menevät kuolemaan todella oman asiansa puolesta: työläisten ja talonpoikain Neuvostojen, sosialistisen tasavallan puolesta. Tämä tavoite on saavutettu.

Voitot, joita saavutimme kesällä tshekkoslovakeista, ja tiedot voitoista, joita saadaan nyt ja jotka ovat hyvin mittavia, todistavat, että käänne on tapahtunut ja että vaikein tehtävä — tietoisien sosialistisen järjestyneen joukon luominen nelivuotisen uuvuttavan sodan jälkeen — on suoritettu. Tämä tietoisuus on tunkeutunut syvälle joukkoihin.

Kymmenet miljoonat ovat tajunneet suorittavansa vaikeaa tehtävää. Ja tämä on takeena siitä, ettemme vaivu epätoivoon, vaikka maailmanimperialismin voimat, jotka ovat tällä haavaa meitä voimakkaampia, hankkiutuvatkin nyt hyökkäämään kimppuumme, vaikka meitä piirittävätkin nyt imperialistien sotamiehet, imperialistien, jotka ovat tajunneet Neuvostovallan vaarallisuuden ja palavat halusta kuristaa sen, ja vaikka sanommekin nyt totuuden salaa-matta, että he ovat meitä voimakkaampia.

Sanomme: me kasvamme, Neuvostotasavalta kasvaa! Proletaarinen vallankumous kasvaa pikemmin kuin imperialistien voimat lähestyvät. Meidät täyttää toivo ja varmuus siitä, ettemme puolusta ainoastaan Venäjän sosialistisen vallankumouksen etuja, vaan käymme sotaa puolustaen sosialistista maailmanvallankumousta. Voitonvarmuutemme lisääntyy sitäkin nopeammin, koska työläistemme tietoisuus kasvaa. Mitä oli neuvostojärjestelmä viime vuoden loka-kuussa? Se oli vasta alkua. Emme voineet soveltaa sitä, kehittää sitä määrättyyn, nykyiseen tilaan, mutta nyt meillä on Neuvostoperustuslaki. Tiedämme, että tämä Neuvostoperustuslaki, joka vahvistettiin heinäkuussa, ei ole minkään valiokunnan keksimä, se ei ole lakimiesten sepittämä eikä sitä ole jäljennetty muista perustuslaeista. Maailmassa ei ole ollut sellaisia perustuslakeja kuin meidän perustuslakimme. Siihen on kirjoitettu ne kokemukset, jotka proletaarijoukot ovat saaneet taistellessaan ja järjestäytyessään riistäjiä vastaan sekä maamme rajojen sisällä että maailmalla maailmassa. Meille on karttunut taistelukokemuksia. (Suosionosoituksia.) Ja tämä kokemusvaranto todistaa meille havainnollisesti, että järjestyneet työläiset ovat pystyttäneet Neuvostovallan, jossa ei ole virkamiehistöä, vakinaista armeijaa, niitä erioikeuksia, joita tosiasiallisesti myönnettiin porvaristolle, ja ovat laskeneet tehtäissään perustan uudelle rakennustyölle. Käymme käsiksi työhön vetäen mukaan uusia työntekijöitä, jotka ovat välttämättömiä Neuvostoperustuslain toteuttamiseksi. Sitä varten meillä on nyt olemassa valmiita alokaskaadereita, nuoria talonpoikia, jotka meidän on vedettävä mukaan työhön, ja he auttavat meitä viemään asian päätökseen.

Ja nyt viimeinen kysymys, johon haluan puuttua, on maailmantilanne. Me ja toverimme muissa maissa seisomme rinta rinnan ja me olemme nyt nähneet, kuinka päättä-

väisesti ja tarmokkaasti he tuovat ilmi varmuutensa siitä, että Venäjän proletaarinen vallankumous on kulkeva yhdessä heidän kanssaan kansainvälisenä vallankumouksena.

Sitä mukaa kuin vallankumouksen kansainvälinen merkitys on kasvanut, on myös koko maailman imperialistien vimmuttu yhteistoiminta kasvanut ja voimistunut. Vuoden 1917 lokakuussa he pitivät tasavaltaamme kuriositeettina, johon ei kannattanut kiinnittää huomiota; helmikuussa he pitivät sitä sosialistisena kokeiluna, jota ei maksanut ottaa lukuun. Mutta tasavallan armeija kasvoi ja lujittui: tasavaltaamme ratkaisi kaikkein vaikeimman tehtävän luomalla sosialistisen Punaisen Armeijan. Meidän asiamme edistymisen ja menestymisen vaikutuksesta kasvoi kaikkien maiden imperialistien raivokas vastarinta ja vimmuttu viha. Nämä imperialistit ovat päätyneet siihen, että Englannin ja Ranskan kapitalistit, jotka kirkuivat olevansa Vilhelmin vihollisia, ovat melkeinpä valmiita liittymään yhteen saman Vilhelmin kanssa taistelussa Sosialistisen Neuvostotasavallan kuristamiseksi, koska he ovat nähneet, että se on lakannut olemasta kuriositeetti ja sosialistista kokeilua ja on muodostunut vallankumouksen ahjoksi, oikeaksi, tosiasialliseksi sosialistisen maailmanvallankumouksen ahjoksi. Siksi vihollistemme lukumäärä on kasvanut sitä mukaa kuin vallankumouksemme saavutuksetkin ovat kasvaneet. Meidän on tehtävä selväksi itsellemme, salaamatta vähääkään asemamme vaikeutta on tehtävä selväksi, mikä meitä odottaa edessäpäin. Mutta siihen olemme valmiita emmekä enää kulje yksinämme, vaan yhdessä Wienin ja Berliinin työläisten kanssa, jotka nousevat samaan taisteluun ja ehkä tuovat suurempaa kurintuntoa ja tietoisuutta yhteiseen asiaamme.

Toverit, osoittaakseni teille, miten synkkiä pilviä kerääntyy Neuvostotasavaltamme ylle ja millaiset vaarat meitä uhkaavat, sallinette minun lukea teille kokonaisuudessaan nootin, jonka Saksan hallitus on antanut meille konsulaattinsa välityksellä.

„Ulkoasiain kansankomissaarille G. V. Tshitsherinille. Moskova. Marraskuun 5 pnä 1918.

Saksan hallituksen toimeksiannosta Saksan Keisarillisella Konsulaatilla on kunnia ilmoittaa Venäjän Federatiiviselle Neuvostotasavallalle seuraavaa: Saksan hallituksen on jo toistamiseen pakko esittää vastalauseensa sen seikan johdosta, että vastoin Brestin rauhansopimuksen 2. artiklan määräystä Venäjän viralliset laitokset harjoittavat

sopimatonta agitaatiota Saksan valtionlaitoksia vastaan. Se ei katso enää mahdolliseksi rajoittua vastalauseisiin mainitun agitaation johdosta, joka merkitsee paitsi mainittujen sopimusmääräysten loukkaamista myös oleellista poikkeamista kansainvälisistä tavoista. Kun Neuvostohallitus perusti rauhansopimuksen solmimisen jälkeen diplomaattisen edustustonsa Berliiniin, Venäjän valtuutetuksi nimitetylle herralle Joffelle ilmoitettiin selvästi, että oli kartettava kaikkinaista agitaatio- ja propagandatoimintaa Saksassa. Siihen hän vastasi olevansa tietoinen Brestin sopimuksen 2. artiklasta ja tietävänsä, ettei hän ulkovallan edustajana saa sekaantua Saksan sisäisiin asioihin. Sen vuoksi herra Joffe ja hänen alaisensa elimet ovat nauttineet Berliinissä sitä huomaavaisuutta ja luottamusta, jolla tavallisesti suhtaudutaan eksterritoriaalisiin ulkomaiden edustustoihin. Tätä luottamusta on kuitenkin käytetty väärin. Jo lyhyen ajan kuluessa on selvinnyt, että olemalla läheisessä yhteydessä eräisiin aineksiin, joiden pyrkimyksenä on Saksan valtiojärjestyksen kukistaminen, ja käyttämällä palveluksessaan näitä aineksia Venäjän diplomaattinen edustusto on ollut kiinnostunut liikkeestä, joka tähtää Saksassa vallitsevan järjestelmän kukistamiseen. Tämän kuun 4 päivänä sattuneen välikohtauksen ansiosta on selvinnyt, että tuomalla maahan vallankumoukseen kehottavia lentolehtisiä Venäjän hallitus on jopa aktiivisestikin mukana liikkeissä, joiden tarkoituksena on vallitsevan järjestelmän kukistaminen, ja rikkoo siten diplomaattisten kuriirien käyttöoikeutta koskevia sääntöjä. Kuljetettaessa vaurioitui eräs laatikoista, jotka kuuluivat eilen Berliiniin saapuneen venäläisen kuriirin virallisiin matkatavaroihin, ja tällöin todettiin näiden laatikoiden sisältävän saksankielisiä ja sisällöstä päätellen Saksassa levitettäväksi tarkoitettuja vallankumouksellisia lehtisiä. Edelleen Saksan hallitukselle antaa aiheita valitukseen Neuvostohallituksen suhtautuminen keisarillisen lähettilään kreivi Mirbachin murhan sovittamistapaa koskevaan kysymykseen. Venäjän hallitus lupasi juhlallisesti tehdä kaikkensa saattaakseen syylliset rangaistukseen. Saksan hallitus ei kuitenkaan ole voinut todeta mitään merkkejä siitä, että syyllisten etsintä tai rankaiseminen olisi jo pantu alulle tai että edes olisi aikeita tehdä se. Murhaajat pakenivat talosta, vaikka se oli joka puolelta Venäjän hallituksen yhteiskunnallisen turvallisuuspalvelun elinten piirittämä. Murhan järjestäjät, jotka tunnustivat avoimesti, että he olivat sen päättäneet ja valmiilleet, ovat tähän saakka jääneet rankaisematta ja saapuneista tiedoista päätellen jopa saaneet armahduksen. Saksan hallitus esittää vastalauseensa näitä sopimuksen ja julkisen oikeuden loukkauksia vastaan. Sen täytyy vaatia Venäjän hallitukselta takeita siitä, ettei rauhansopimuksen kanssa ristiriidassa olevaa agitaatiota ja propagandaa tulevaisuudessa harjoiteta. Sen täytyy lisäksi vaatia lähettiläänsä kreivi Mirbachin murhan sovittamista siten, että murhaajia ja murhan järjestäjiä rangaistaan. Saksan hallituksen täytyy pyytää Neuvostotasavallan Hallitusta kutsumaan diplomaattiset ja muut viralliset edustajansa pois Saksasta siihen hetkeen saakka, kunnes nämä vaatimukset tyydytetään. Venäjän valtuutetulle Berliinissä ilmoitettiin tänään, että ylimääräinen juna on oleva huomiltilana valmiina Berliinissä olevien diplomaattisten ja konsuliedustajien sekä muiden tässä kaupungissa oleskelevien venäläisten virallisten henkilöiden kotimatkaa varten ja että ryhdytään toimenpiteisiin, jotta koko henkilökunta voi esteettömästi matkustaa Venäjän rajalle saakka. Neuvostohallitusta pyydetään huolehtimaan siitä, että Moskovassa ja Pieta-

rissa oleville Saksan edustajille annetaan samaan aikaan mahdollisuus poismatkustamiseen noudattaen kaikkea sitä, mihin kohteliaisuus velvoittaa. Muille Saksassa oleskeleville Venäjän edustajille ja samoin muualla Venäjällä oleskeleville Saksan virallisille edustajille tullaan ilmoittamaan, että heidän on matkustettava viikon kuluessa, edellisten Venäjälle, jälkimmäisten Saksaan. Saksan hallitus toivoo, että myös viimeksi mainittujen Saksan virallisten edustajien suhteen tullaan noudattamaan kaikkia kohteliaisuuden velvoituksia heidän lähtiessään maasta ja että muille Saksan alamaisille sekä Saksan suojeluksessa oleville henkilöille annetaan mahdollisuus lähteä esteettömästi maasta, jos he sitä pyytävät.”

Toverit, me kaikki tiedämme hyvin Saksan hallituksen tienneen mainiosti, että Venäjän lähetystössä on osoitettu vieraanvaraisuutta saksalaisille sosialisteille eikä niille, jotka ovat olleet Saksan imperialismiin puolella. Sellaiset henkilöt eivät ole astuneet jalallaan Venäjän lähetystön kynnyksen yli. Sen ystäviä ovat olleet ne sosialistit, jotka ovat vastustaneet sotaa, jotka ovat olleet myötätuntoisia Karl Liebknechtille. He ovat lähetystön perustamisesta alkaen olleet sen vieraita, ja vain heidän kanssaan me olemme olleet kanssakäymisissä. Saksan hallitus on tiennyt tämän mainiosti. Se pitää silmällä jokaista hallituksemme edustajaa yhtä huolellisesti, kuin Nikolai II:n hallitus piti silmällä tovereitamme. Ja kun hallitus tekee nyt tämän eleen, niin ei suinkaan siksi, että jotain olisi muuttunut, vaan siksi, että se piti aikaisemmin itseään voimakkaampana eikä pelännyt, että koko Saksa voisi leimahtaa liekkiin yhdestä Berliinin kadun varrella sytytetystä talosta. Saksan hallitus on poissa suunniltaan, ja kun koko Saksa on tulella, se luulee voivansa sammuttaa palon suuntaamalla poliisiensa letkut yhteen rakennukseen. (Myrskyisiä suosionosoituksia.)

Sellainen vain naurattaa. Jos Saksan hallitus aikoo ilmoittaa katkaisevansa diplomaattiset suhteet, niin me sanomme, että tämän me tiesimme, että se pyrkii kaikin mokomin liittoon Englannin ja Ranskan imperialistien kanssa. Me tiedämme, että Wilsonin hallitukselle on lähetetty tukuittain sähköitä, joissa pyydetään jättämään saksalaiset joukot Puolaan, Ukrainaun, Viroon ja Liivinmaalle, sillä vaikka he ovatkin Saksan imperialismiin vihollisia, nämä joukot ovat silti heidän asiallaan: ne kukistavat bolshevikkeja *. Antakaa niiden poistua vasta sitten, kun

* Ks. tätä osaa, ss. 114—116. Toim.

ilmaantuvat Ententelle myötämieliset „vapauttajajoukot” nujertamaan bolshevikkeja.

Tämän me tiedämme hyvin; tältä puolen asiassa ei ole meille mitään odottamatonta. Sanoimme vain, että nyt, kun Saksa on leimahtanut liekkiin ja koko Itävalta on tulessa, kun imperialistien on ollut pakko vapauttaa Liebknecht ja antaa hänelle mahdollisuus saapua Venäjän lähetystyöhön, missä venäläiset ja Liebknechtin johtamat saksalaiset sosialistit ovat pitäneet yhteisen kokouksen,— nyt Saksan hallituksen moinen toimenpide ei todista niinkään paljon sitä, että se haluaa sotia, kuin sitä, että se on aivan päästään pyörällä, että se etsii kuumeisesti ratkaisua erilaisten mahdollisuuksien välillä, koska sen eteen on noussut uhkaavana mitä säälimättömin vihollinen — englantilais-amerikkalainen imperialismi, joka rusensi Itävallan sata kertaa kovemmallalla pakkorauhalla kuin oli Brestin rauha. Saksa näkee, että nämä vapauttajat aikovat kuristaa, raadella ja näännyttää myös sen. Mutta samalla nousee Saksan työmies. Saksan armeijaa ei tehnyt kelvottomaksi ja taistelukyvyttömäksi suinkaan kurin höllyys, vaan taistelemasta kieltäytyneiden sotilaiden siirtäminen itärintamalta Saksan länsirintamalle, ja näiden sotilaiden mukana kulkeutui sinne se, mitä porvaristo nimittää maailmanbolshevismiksi.

Juuri siksi Saksan armeija osoittautui taistelukyvyttömäksi, ja siksi tämä asiakirja todistaa ennen kaikkea tuolaista edestakaisin poukkoilemista. Sanomme, että se johtaa diplomaattisten suhteiden katkeamiseen ja johtaisi ehkä sotaankin, jos heillä riittäisi voimia saada liikkeelle valkokaartilaisjoukot. Sen vuoksi olemme lähettäneet kaikille edustajain Neuvostoille sähkeen⁵⁹, jonka lopussa sanotaan, että on oltava varuillaan, valmistauduttava, jännitettävä kaikki voimat; tämä on eräs ilmaus siitä, että kansainvälinen imperialismi asettaa päätehtäväkseen bolshevisminkin kukistamisen. Kysymys ei ole ainoastaan Venäjän voittamisesta, vaan kysymys on joka maassa omien työläisten voittamisesta. Se ei onnistu, seuratkoonpa tätä päätöstä millaisia julmuuksia ja väkivaltaisuuksia tahansa. Ja nuo pedot valmistautuvat, ne varustautuvat hyökkäämään Venäjän kimppuun etelästä, Dardanellien tai Bulgarian ja Romanian kautta. Ne käyvät neuvotteluja valkokaartilaisjoukkojen muodostamisesta Saksassa ja niiden lähettämisestä Venäjälle. Tajuamme hyvin tämän vaaran ja sanomme avoimesti:

toverit, työmme tämän vuoden aikana ei ole ollut turhaa; olemme laskeneet perustan, olemme ryhtymässä ratkaiseviin taisteluihin, jotka muodostuvat todella ratkaiseviksi. Mutta me emme ole yksin: Länsi-Euroopan proletariaatti on noussut, se ei ole jättänyt kiveä kiven päälle Itävalta-Unkarissa. Sikäläiselle hallitukselle on ominaista sama avuttomuus, sama rajaton hämmennys, sama täydellinen harkintakyvyn menetys, joka oli aikoinaan, helmikuun lopulla vuonna 1917 ominaista Nikolai Romanovin hallitukselle. Tunnuksenamme täytyy olla: jännittäkäämme vielä kerran kaikki voimamme muistaen, että olemme ryhtymässä viimeiseen, ratkaisevaan taisteluun ei Venäjän, vaan kansainvälisen sosialistisen vallankumouksen puolesta!

Tiedämme, että imperialismiin pedot ovat yhä meitä voimakkaampia, ne pystyvät vielä aiheuttamaan meille ja maaillemme paljon väkivaltaisuuksia, julmuuksia ja kärsimyksiä, mutta ne eivät kykene voittamaan kansainvälistä vallankumousta. Ne uhoavat hillitöntä vihaa, ja siksi sanomme itsellemme: tulkoon mitä tulee, mutta jokainen Venäjän työläinen ja talonpoika täyttää velvollisuutensa ja on valmis kuolemaan, jos sitä vaatii vallankumouksen puolustaminen. Sanomme: tulkoon mitä tulee, manatkoot imperialistit osaksemme mitä vitsauksia tahansa, he eivät pelasta sillä itseään. Imperialismi tuhoutuu, ja kansainvälinen sosialistinen vallankumous voittaa kaikesta huolimatta! (Raikuvia suosionosoituksia, jotka paisuvat kauan kestäväksi suosionmyrskyksi.)

*Lehtiselostukset julkaistu
marraskuun 9 pnä 1918
„Pravdan” 242. numerossa
ja „Izvestija VTsIK” lehdessä
244. numerossa*

*Kokonaisuudessaan julkaistu
ensi kerran v. 1919 kirjassa:
„Neuvostojen ylimääräinen,
VI yleisvenäläinen edustajakokous.
Pikakirjoitusseloste”. Moskova*

*Julkaistaan kirjan tekstistä,
joka on tarkistettu pikakirjoitteen
ja „Pravda” lehdessä tekstin mukaan*

2

PUHE MAAILMANTILANTEESTA
MARRASKUUN 8 pnä

(Jatkuvia suosionosoituksia.) Toverit, kysymys ulkopoliitikasta ja kansainvälisistä suhteista nousi aivan Lokakuun vallankumouksen alusta eteemme kaikkein tärkeimpänä kysymyksenä, ei pelkästään siksi, että imperiaalisimi merkitsee tästedes maailman kaikkien valtioiden lujaa ja kiinteää kytkeytymistä yhdeksi järjestelmäksi, ettemme sanoisi yhdeksi likaiseksi, veriseksi möykyksi, vaan myös siksi, että sosialistisen vallankumouksen täydellinen voitto ei ole ajateltavissa yhdessä maassa, vaan siihen vaaditaan mitä aktiivisinta yhteistoimintaa vähintäänkin muutamien kehittyneimpien maiden kesken, jollaisena emme voi pitää Venäjää. Ja sen vuoksi kysymys siitä, missä määrin saamme vallankumouksen laajenemaan toisissakin maissa ja missä määrin meidän onnistuu siihen saakka torjua imperialismin hyökkäykset, on muodostunut erääksi vallankumouksen peruskysymykseksi.

Haluan aivan lyhyesti palauttaa mieliinne kansainvälisen politiikkamme tärkeimmät vaiheet kuluneen vuoden ajalta. Kuten jo mainitsin vallankumouksen vuosipäivän johdosta pitämässäni puheessa, vuosi sitten oli asemallemme tunnusomaisinta yksinäisyytemme *. Vaikka olimmekin siinä varmassa uskossa, että kaikkialla Euroopassa on muodostuma ja muodostunut vallankumouksellinen voima ja ettei sota pääty ilman vallankumousta, niin silti silloin ei ollut merkkejä siitä, että vallankumous olisi alkanut tai alkamassa. Näin ollen meidän ei auttanut muu kuin suunnata ponnistuksemme ulkopoliitikan alalla Länsi-Euroopan työväenjoukkojen valistamiseen, ei kylläkään valistamiseen

* Ks. tätä osaa, ss. 124—125. *Toim.*

siinä mielessä, että olisimme pitäneet itseämme valmentuneempina kuin he olivat, vaan siinä mielessä, että maassa, missä porvaristoa ei ole vielä kukistettu, vallitsee sotasuuri ja se ennen kuulumaton verinen sumu, jota ilmenee jokaisen ja varsinkin taantumuksellisen sodan yhteydessä. Te tiedätte hyvin, että demokraattisimmissakin, tasavaltaisimmissakin maissa sota merkitsee sotasuuria ja ennen kuulumattomia menetelmiä, joita porvaristo käyttää yhdessä porvarillisten esikuntien kanssa pettääkseen kansaa. Tehtävämme on ollut kertoa toisille kansoille siitä, mitä tässä suhteessa on saatu aikaan. Teimme tässä suhteessa kaiken voitavamme purkamalla ja saattamalla julkisuuteen ne likaiset salaiset sopimukset, jotka entinen tsaari oli solminut kapitalistiensa hyödyksi Englannin ja Ranskan kapitalistien kanssa. Te tiedätte, että sopimukset olivat läpeensä ryöstösopimuksia. Te tiedätte, että Kerenskin ja menshevikien hallitusvalta salasi nuo sopimukset edelleenkin ja yritti pitää ne voimassa. Poikkeustapauksissa olemme tavanneet rehellisenpuoleisessa Englannin ja Ranskan lehdistössä sellaisia mainintoja, että he, ranskalaiset ja englantilaiset, ovat vasta Venäjän vallankumouksen ansiosta saaneet tietää monia diplomaattista historiaansa koskevia oleellisia asioita.

Yhteiskunnallisen vallankumouksen kannalta katsoen olemme tehneet tietenkin kovin vähän, mutta se, mitä olemme tehneet, on ollut mitä suurin askel tämän vallankumouksen valmistelussa.

Jos nyt yritämme luoda yleissilmäyksen niihin tuloksiin, joita Saksan imperialismiin paljastaminen on meille antanut, niin havaitsemme, että kaikkien maiden työtätekevät ovat nyt käsittäneet kouraantuntuvasti ja selvästi sen tosiasian, että heitä pakotettiin käymään veristä ryöstösoata. Ja tämän sotavuoden lopussa alkaa samalla tavalla paljastua Englannin ja Amerikan menettely, sillä joukot heräävät ja alkavat käsittää, mihin Englanti ja Amerikka pohjimmiltaan pyrkivät. Tässä onkin kaikki, mitä olemme tehneet, mutta oman kortemme olemme kantaneet kekoon. Tällaisten sopimusten paljastaminen oli isku imperialismille. Rauhan ehdot, jotka meidän oli pakko allekirjoittaa, olivat propaganda- ja agitaatiomielessä hyvin tehokas ase ja me teimme niiden avulla enemmän kuin mikään muu hallitus ja mikään muu kansa on tehnyt. Joskaan tekemämme yritys —

joukkojen herättämisyritys — ei tuottanut tuloksia heti, niin emmehän ole koskaan otaksuneetkaan, että vallankumous alkaa viipymättä tai sitten kaikki on menetetty. Olemme suorittaneet viimeisten viidentoista vuoden kuluessa kaksi vallankumousta ja nähneet selvästi, millainen vaihe niiden täytyy käydä läpi, ennen kuin ne saavat joukot puolelleen. Tätä todistavat Itävallan ja Saksan viime tapahtumat. Sanoimme, ettemme aio muuttua liitossa rosvojen kanssa samanlaisiksi rosvoiksi,— ei, aikomuksemme oli herättää vihollismaiden proletariaatti. Meille sanottiin vastaukseksi pilkallisesti, että aiomme herättää Saksan proletariaatin, joka kuristaa meidät hengiltä ennen kuin ehdimme vastustaa sitä propagandalla. Mutta tosiasiat osoittivat, että olimme oikeassa otaksuessamme kaikkien maiden työtekevien joukkojen vihaavan yhtäläisesti imperialismia. On vain annettava niille tietty ajanjakso valmistautumiseen, sillä vuoden 1905 vallankumouksen muistoista huolimatta Venäjänkin kansalta meni pitkä aika ennen kuin kykenimme nousemaan uudelleen vallankumoukseen.

Brestin rauhan edellä teimme kaiken voitavamme antaaksemme iskun imperialismille. Jos kohta proletaarisen vallankumouksen voimistuminen ei voinut tehdä Brestin rauhaa olemattomaksi ja tuo rauha pakotti meidät perääntymään imperialismin edessä, niin näin tapahtui siksi, että tammikuussa 1918 emme vielä olleet riittävästi valmistautuneet. Kohtalo oli tuominnut meidät yksinäisyyteen, ja me jouduimme Brestin rauhanteon jälkeen kokemaan tuskallisen kauden.

Toverit, niiden neljän vuoden jälkeen, joiden aikana kävimme kansainvälistä sotaa, olemme saaneet rauhan, mutta se on pakkorauha. Ja silti tämä pakkorauhakin on loppujen lopuksi osoittanut, että olimme oikeassa ja ettemme rakentaneet toiveitamme hiekalle. Voimamme lisääntyivät kuukausi kuukaudelta, samalla kun länsieurooppalainen imperialismi heikkeni. Nyt näemme tuloksena, että Saksa, joka puoli vuotta sitten ei piitannut vähääkään lähetystöstämme, vaan luuli, ettei Saksassa voi olla ainoatakaan punaista taloa, on ainakin viime aikana heikennyt. Viimeksi saatu sähke kertoo Saksan imperialismin julkaisseensa joukoille vetoomuksen, jossa kehoitetaan niitä pysymään rauhallisina ja luvataan pikaista rauhaa. Me tiedämme, mitä merkitsee, kun keisarit esittävät vetoomuksia kehottaen

pysymään rauhallisina ja lupaavat antaa lähitulevaisuudessa sellaista, mitä eivät voi täyttää. Jos Saksa saa pian rauhan, niin se on muodostuva sille Brestin rauhaksi, joka tuo työtätekeville joukoille rauhan asemesta enemmän kärsimyksiä kuin ne ovat saaneet tähän saakka kokea.

Kansainvälisen politiikkamme tulokset ovat muodostuneet sellaisiksi, että puolen vuoden kuluttua Brestin rauhan-teosta me olimme porvariston näkökulmasta katsoen lyöty maa, mutta proletariaatin kannalta me lähdimme nopean kehityksen tietä ja olemme proletaarisen armeijan etunenässä, armeijan, joka on alkanut järkyttää Itävaltaa ja Saksaa. Tämä menestys puhuu itse puolestaan ja osoittaa jokaiselle proletaarijoukkojen edustajalle, että kaikki uhraukset ovat olleet täysin oikeutettuja. Jos sattuisi, että meidät yhtäkkiä pyyhkäistäisiin pois — olettakaamme, että toiminnastamme tehtäisiin loppu, mitä kuitenkin ei voi tapahtua: ihmeitä ei tapahdu — mutta jos niin kävisi, meillä olisi oikeus sanoa virheitä peittelemättä, että olemme käyttäneet kohtalon meille suoman ajanjakson täydellisesti sosialistisen maailmanvallankumouksen hyväksi. Olemme tehneet kaikkemme Venäjän työtätekevien joukkojen hyväksi, me olemme tehneet enemmän kuin kukaan muu proletaarisen maailmanvallankumouksen hyväksi. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Toverit, viime kuukausina, viime viikkoina maailmantilanne on alkanut jyrkästi muuttua, niin että Saksan imperialismi on joutunut melkein hajoamistilaan. Kaikki toiveet Ukrainan suhteen, joilla Saksan imperialismi ruokki työtätekevää väestöään, ovat osoittautuneet pelkiksi lupauksiksi. On käynyt ilmi, että amerikkalainen imperialismi oli valmistautunut ja Saksalle annettiin isku. Tilanne on muuttunut kokonaan toisenlaiseksi. Emme ole rakennelleet mitään tuulentupia. Lokakuun vallankumouksen jälkeen olimme paljon heikompia kuin imperialismi ja olemme nykyisinkin heikompia kuin kansainvälinen imperialismi, — meidän on toistettava se nytkin välttyäksemme itsepetokselta; olimme Lokakuun vallankumouksen jälkeen heikompia emmekä voineet antautua taisteluun. Olemme nytkin heikompia kuin imperialismi ja meidän täytyy tehdä kaikki, mikä on tarpeellista, välttyäksemme joutumasta taisteluun sen kanssa.

Siitä, että olemme onnistuneet pysymään pystyssä vuoden Lokakuun vallankumouksen jälkeen, saamme kiittää sitä,

että kansainvälinen imperialismi oli jakautunut kahteen saalistajaryhmään: englantilais-ranskalais-amerikkalaisiin ja saksalaisiin, jotka olivat puretuneet toistensa kurkkuun eivätkä joutaneet ajattelemaan meitä. Kumpikaan näistä ryhmistä kokonaisuudessaan ei kyennyt lähettämään meitä vastaan merkittävämpiä voimia, vaikka tietysti molemmat olisivat lähettäneet sellaisia voimia kimppuumme, jos olisivat kyenneet. Sota, sen verinen usva sumensi niiden silmiä. Aineelliset uhraukset, joita sodankäynti vaati, pakottivat äärimmäisiin voimainponnistuksiin. Imperialistit eivät joutaneet kiinnittämään huomiota meihin, ei siksi että olisimme jonkin ihmeen ansiosta olleet voimakkaampia kuin ne — ei, se on joutavaa! — vaan ainoastaan siitä syystä, että kansainvälinen imperialismi oli jakautunut kahteen saalistajaryhmään, jotka kuristivat toisiaan. Vain tätä meidän on kiittäminen siitä, että Neuvostotasavalta saattoi ryhtyä avoimesti taisteluun kaikkien maiden imperialisteja vastaan ottamalla niiltä pois pääomat ulkomaisten lainojen muodossa, lyömällä niitä vasten naamaa, kajoamalla avoimesti ryövärin saaliiseen.

Nyt on päättynyt niiden julkilausumien kausi, joita esitimme siihen aikaan Saksan imperialistien alkaman noottienvaihdon johdosta, tuo kausi on päättynyt siitä huolimatta, että maailman imperialismi ei ole voinut rynnätä siten kuin sen olisi pitänyt vihamielisyytensä ja sodan ennenkuulumattomasti paisuttaman kapitalistisen voitonhimon ajamana rynnätä. Siihen hetkeen saakka, kunnes englantilais-amerikkalaiset imperialistit pääsivät voitolle toisesta ryhmästä, keskinäinen taistelu sitoi kokonaan niiden kädet ja siksi ne eivät voineet ryhtyä ratkaisevaan hyökkäykseen Neuvostotasavaltaa vastaan. Toista ryhmää ei enää ole: jäljellä on vain voittajaryhmä. Siitä syystä kansainvälinen asemamme on kokonaan muuttunut, ja meidän on otettava huomioon tämä muutos. Miten tämä muutos vaikuttaa maailmantilanteen kehitykseen, siihen antavat vastauksen tosiasiat. Tappiolle joutuneet maat elävät nyt työväen vallankumouksen voiton aikaa, sillä vallankumouksen valtava kehitys on selvä kaikille. Kun me otimme vallan Lokakuussa, emme olleet Euroopan mitassa muuta kuin yksi kipinä. Tosin kipinöiden luku monistui ja nuo kipinät olivat lähtöisin meiltä. Se oli tärkeä tulos, jonka me saimme aikaan, mutta sittenkin ne olivat vain kipinöitä. Nyt sen

sijaan palo roihuaa useimmissa saksalais-itävaltalaisen imperialismiin piiriin kuuluvissa maissa (Bulgariassa, Itävallassa, Unkarissa). Me tiedämme, että vallankumous on levinnyt Bulgariasta Serbiaan. Tiedämme, kuinka nämä työläisten ja talonpoikien vallankumoukset ovat kulkeutuneet kautta Itävallan ja levinneet Saksaan. Monissa maissa riehuu työvään vallankumouksen palo. Tässä suhteessa ponnistuksemme ja uhrauksemme ovat olleet tuloksellisia. Ne eivät ole olleet seikkailua, kuten viholliset parjasivat, vaan kansainväliseen vallankumoukseen johtava välttämätön siirtymisvaihe, ja maan, joka kehittymättömyydestään ja takapajuisuudestaan huolimatta oli joutunut liikkeen kärkeen, oli käytävä tämän vaiheen läpi.

Tämä on yksi, imperialistisen sodan loppupäätöksen kannalta tärkein tulos. Toinen tulos — se, jonka mainitsin alussa — on, että Englannin ja Amerikan imperialismi on nyt alkanut paljastaa itseään niin kuin aikoinaan Itävallan ja Saksan imperialismi. Huomaamme, että jos Saksalla olisi ollut Brestin neuvottelujen aikana hiukankin itsehillintäkykyä, hiukankin kylmäverisyyttä, kykyä pidättyä seikkailuista, se olisi voinut säilyttää herruutensa, se olisi epäilemättä voinut saavuttaa itselleen edullisen aseman Lännessä. Saksa ei tehnyt tätä siksi, että sellaista konetta kuin miljoonien ja kymmenien miljoonien sotaa, joka on lietsonut shovinistiset intohimot äärimilleen, sotaa, joka on yhteydessä satoja miljardeja ruplia merkitseviin kapitalistien etupyyteisiin, — sellaista konetta ei voida pysäyttää millään jarrulla, kun se kerran on pantu liikkeelle. Tuo kone meni pitemmälle kuin Saksan imperialistit halusivatkaan ja musersi heidät. He joutuivat samanlaiseen pinteeseen kuin henkilö, joka on syönyt itsensä kuolemansairaaksi. Ja nyt Englannin ja Amerikan imperialistit ovat joutuneet meidän nähtemme tähän erittäin erittäin kiusalliseen, mutta vallankumouksellisen proletariaatin kannalta katsoen erittäin hyödylliseen tilaan. Olisi voinut luulla, että heillä on poliittista kokemusta paljon enemmän kuin Saksalla. Heillä ihmiset ovat tottuneet demokraattiseen hallitustapaan eikä joidenkin junkkerien hallintaan, heillä ihmiset ovat jo satoja vuosia sitten eläneet historiansa vaikeimman kauden. Näiden ihmisten olisi voinut luulla säilyttävän kylmäverisyytensä. Jos tarkastelemme heitä yksilöinä, kykenevätkö he pysymään kylmäverisinä, jos tarkastelemme asiaa

yleensä demokratian kannalta, kuten poroporvarit, professorit, joilla ei ole mitään käsitystä imperialismin ja työväenluokan välisestä taistelusta, jos tarkastelemme asiaa demokratian näkökulmasta yleensä, meidän täytyy sanoa, että Englanti ja Amerikka ovat maita, joissa demokratia on vuosisatojen kasvatuksen tulos, että siellä porvaristo kykenee säilyttämään asemansa. Jos se nyt onnistuu säilyttämään asemansa joillakin toimenpiteillä, niin se säilyttää sen ainakin melko pitkäksi ajaksi. Mutta ilmeneekin, että Englannille ja Amerikalle on käymässä samoin kuin kävi sotilaallis-despoottiselle Saksalle. Tässä imperialistisessa sodassa Venäjän ja tasavaltalaisten maiden välillä on suunnaton ero. Imperialistinen sota on niin veristä ja julmaa ryöstösotaa, että se on nivelloinut jopa nämä tärkeimmätkin eroavuudet; se on tässä suhteessa saattanut Amerikan vapaimman demokratian samalle tasolle kuin on puolisotilaallinen despoottinen Saksa.

Me näemme, että Englanti ja Amerikka — maat, joilla oli suurempi mahdollisuus pysyä demokraattisina tasavaltoina kuin muilla — riehaantuivat yhtä hillittömästi, yhtä mieltömästi kuin Saksakin aikoinaan ja siksi ne lähestyivät yhtä nopeasti ja ehkäpä vielä nopeamminkin samaa loppua, johon Saksan imperialismi niin hyvällä menestyksellä päätyi. Alussa se paisui uskomattomasti Euroopan kolme neljännestä käsittäväksi, rasvoittui ja sitten saman tien halkesi jättäen jälkeensä kauhistuttavan löyhkän. Ja samaa loppua kohti rientää nyt Englannin ja Amerikan imperialismi. Vakuuttuakseen siitä ei tarvitse muuta kuin luoda vaikkapa pikainen silmäys niihin aselevon ja rauhan ehtoihin, joita nyt englantilaiset ja amerikkalaiset „vapauttaessaan” kansoja Saksan imperialismista esittävät voitetuille kansoille. Ottakaa esimerkiksi Bulgaria. Ei luulisi, että sellainen maa kuin Bulgaria voi pelottaa Englannin ja Amerikan imperialismijättäiläistä. Vallankumous tuossa pienessä, heikossa, täysin avuttomassa maassa sai kuitenkin englantilaiset ja amerikkalaiset suunniltaan ja pani heidät sanelemaan sellaiset välirauhan ehdot, jotka merkitsevät samaa kuin miehitys. Siellä, missä on julistettu talonpoikaistasavalta, Sofiassa, joka on tärkeä kohta rautatieliikenteessä, kaikki radat ovat nyt Englannin ja Amerikan joukkojen hallussa. Nämä joutuvat taistelemaan pienen maan talonpoikaistasavaltaa vastaan. Sotilaalliselta kannalta se on tyhjänpäivi-

nen asia. Porvariston, vanhan hallitsevan luokan, vanhojen sotilaallisten suhteiden kannalle asennoituneet henkilöt vain hymyilevät halveksivasti. Mitä merkitsee tuo kääpiö, Bulgaria, Englannin ja Amerikan sotavoimien edessä? Sotilaalliselta näkökannalta ei mitään, mutta vallankumouksen kannalta — erittäin paljon. Se ei ole siirtomaa, missä on totuttu surmaamaan voitettuja miljoonakaupalla. Pitävät-hän englantilaiset ja amerikkalaiset tätä vain järjestyksen palauttamisena, sivistyksen ja kristinuskon juurruttamisena villien afrikkalaisten keskuuteen. Se ei ole mikään Keski-Afrikka; olipa heidän armeijansa kuinka voimakas tahansa, tässä maassa sotilaat turmeltuvat kohdatessaan vallankumouksen. Että tämä ei ole sanahelinää, sen todistaa Saksa. Saksan sotilaat ovat olleet mallisotilaita ainakin kurinalaisuuden puolesta. Kun saksalaiset tunkeutuivat Ukrainaan, niin siellä vaikuttivat kurin lisäksi toisetkin tekijät. Nälkiintynyt saksalainen sotamies lähti leivän hakuun, ja olisi ollut todellisuustajun puutetta vaatia häneltä, ettei hän ryöstäisi kovin viljaa. Ja mehän tiedämme Venäjän vallankumouksen hengen tarttuneen heihin varsinkin tässä maassa. Saksan porvaristo oivalsi tämän erinomaisesti ja se sai Vilhelmin heittelehtimään puoleen ja toiseen. Hohenzollernit erehtyvät, jos he kuvittelevat, että Saksa vuodattaa edes pisaran verta heidän etujensa hyväksi. Sellainen oli hampaisiin saakka aseistautuneen saksalaisen imperialismin politiikan tulos. Ja sama toistuu nyt myös Englannin kohdalla. Englantilais-amerikkalainen armeija alkaa jo turmeltua; tämä turmeltuminen alkoi siitä pitäen, kun Englanti aloitti riehuntansa Bulgariassa. Mutta se oli vasta alkua. Bulgariaa seurasi Itävalta. Sallikaa lukea teille muutamia kohtia ehdoista, joita Englannin ja Amerikan imperialismia edustavat voittajat sanelevat. Nämä ovat niitä, jotka eniten pauhasivat työtätekeville joukoille, että he käyvät vapautussotaa, että heidän päätavoitteenaan on nujertaa preussilainen militarismi, joka uhkaa levittää kasarmikomennon kaikkiin maihin. He kirkuivat käyvänsä vapautussotaa. Se oli petkutusta. Te tiedätte, että kun porvarilliset asianajajat, nuo parlamentaarikot, jotka ovat ikänsä opetelleet petkuttamaan punastumatta, joutuvat vetämään toisiaan huulesta, se käy helposti päinsä. Mutta kun joudutaan vetämään samalla tavalla huulesta työläisiä, niin sellainen petkutus ei jää seurauksitta. Politikoitsijat,

parlamentaarikot, nuo Englannin ja Amerikan julkisuuden miehet, ovat taitavia tässä puuhassa. Heidän omaatuntoaan petkutus ei vaivaa vähääkään. Työväenjoukot, joita he kiihottivat vapauden nimessä, järkiintyivät heti, ja se kyllä vielä nähdään, kun ne havaitsevat laajassa mitassa omasta kokemuksestaan eivätkä lentolehtisistä, jotka tosin myötävaikuttavat vallankumoukseen, mutta eivät vie sitä toden teolla eteenpäin, että niitä petkutetaan, ja kun ne näkevät. Itävallalle esitetyt rauhanehdot.

Ja tällaiseen rauhaan pakottavat nyt verraten heikkoa, jo hajoamistilassa olevaa valtiota ne, jotka kiljuivat, että bolshevikit ovat maanpettureita, koska allekirjoittavat Brestin rauhan! Kun saksalaiset tahtoivat lähettää sotilaitaan tänne Moskovaan, sanoimme, että mieluummin kaadumme kaikki taisteluissa, mutta siihen emme milloinkaan suostu. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.) Sanoimme itsellemme, että uhraukset, joita miehitetyillä alueilla joudutaan tekemään, muodostuvat raskaiksi, mutta kaikki tietävät, että Neuvosto-Venäjä on auttanut ja varustanut näitä alueita välttämättömyystarvikkeilla. Nyt Englannin ja Ranskan demokraattisten sotavoimien on määrä palvella „järjestyksen ylläpitämiseksi” — ja näin sanotaan silloin, kun Bulgariassa ja Serbiassa on työläisten edustajain Neuvostoja, kun Wienissä ja Budapestissa on työläisten edustajain Neuvostoja. Me tiedämme, mistä järjestyksestä on kysymys. Se merkitsee, että englantilais-amerikkalaisia joukkoja kehoitetaan toimimaan maailmanvallankumouksen tukahduttajina ja pyöveleinä.

Toverit, kun venäläiset maaorjajoukot marssitettiin vuonna 1848 tukahduttamaan Unkarin vallankumousta⁶⁰, se saattoi käydä päinsä, koska nämä joukot oli koottu maaorjista; se saattoi käydä päinsä Puolan suhteen⁶¹, mutta ei voi olla mahdollista, että kansa, joka on nauttinut vapaudesta jo vuosisadan ajan ja jossa on lietsottu vihaa Saksan imperialismia kohtaan sanomalla tätä pedoksi, joka on kuristettava, ei käsittäisi, että Englannin ja Amerikan imperialismi on samanlainen peto, jota kohtaan oikeudenmukaisuus voi olla vain sitä, että se kuristetaan samalla tavalla!

Niinpä historia nyt onkin sille ominaisessa purevassa ivassaan mennyt niin pitkälle, että Saksan imperialismiin paljastamisen jälkeen on tullut Englannin ja Ranskan imperialismiin vuoro paljastaa itsensä loppuun saakka, ja me

julistamme venäläisille, saksalaisille, itävaltalaisille työväenjoukoille: nyt ei ole kysymyksessä vuoden 1848 venäläinen maaorjista muodostettu sotaväki! Englannin ja Ranskan imperialismi ei selviydy tästä rankaisematta! Se menee kukistamaan kansaa, joka on siirtymässä kapitalismista vapauteen, menee tukahduttamaan vallankumousta. Ja me sanomme ehdottoman varmoina, että tuo ylensyönyt peto suistuu nyt kuiluun samalla tavalla kuin Saksankin imperialismipeto.

Toverit, kajoan nyt kysymyksen siihen puoleen, joka koskee meitä eniten. Siirryn tarkastelemaan niitä rauhanehdotoja, jotka Saksa joutuu nyt allekirjoittamaan. Ulkoasiain komissariaatissa toimivat toverit kertoivat minulle, että „The Times”⁸², tosiasiallisesti koko politiikkaa hoitelevan opporikkaan englantilaisen porvariston päälehti, on jo julkaissut ehdot, joihin Saksan täytyy suostua. Saksaa vaaditaan luovuttamaan Helgolannin saari, Wilhelmshafenin kanava, Essenin kaupunki, jossa tuotetaan melkein kaikki sotakalusto, hävittämään kauppalaivastonsa, luovuttamaan heti Elsass-Lothringen ja maksamaan 60 miljardia sotakorvauksia, niistä huomattava osa luontoissuorituksina, koska rahan arvo on kaikkialla laskenut ja myös englantilaiset kauppiaat ovat alkaneet laskea toisessa valuutassa. Me näemme imperialistien valmistavan Saksalle rauhaa, joka on kauttaaltaan suoranaista kuristamista ja Brestin rauhaa kovempi pakkorauha. Aineelliselta kannalta ja voimiensa kannalta katsoen he voisivat tehdä sen, jollei maailmassa olisi olemassa heille niin epämieluisaa bolshevismia. He valmistelevat tällä rauhalla omaa tuhoaan. Tämähän ei tapahdu Keski-Afrikassa, vaan sivistysmaissa XX vuosisadalla. Joskin Ukrainan väestö on lukutaidotonta, joskin kurintuntainen saksalainen sotamies ahdisti ukrainalaisia, niin nyt saksalainen sotamies on haudannut kurintuntonsa; mutta sitäkin varmemmin hautaavat itsensä englantilainen ja amerikkalainen imperialismi ryhtymällä sotaseikkailuun, joka vie sen poliittiseen perikatoon, saattamalla joukkonsa koko Euroopan kuristajain ja santarmien asemaan. Englannin ja Amerikan imperialistit ovat jo kauan yrittäneet raivata tieltään Venäjän, ja sotaretki Venäjää vastaan on suunniteltu aikoja sitten. Riittää kun muistaa Muurmannin miehityksen ja sen, kuinka he syytivät miljoonia tshekkoslovakeille ja solmivat sopimuksen

Japanin kanssa. Ja nyt Englanti on ottanut sopimuksen perusteella turkkilaisilta Bakun kuristaakseen meidät riistämällä meiltä raaka-ainelähteet.

Englantilaiset joukot ovat valmiit hyökkäämään Venäjälle etelästä tai Dardanelleilta taikka Bulgarian ja Romanian kautta. Imperialistit kuristavat Neuvostotasavaltaa joka puolelta, koettavat katkaista tasavallan taloudellisen yhteyden koko muuhun maailmaan. Siinä tarkoituksessa ne pakottivat Hollannin katkaisemaan diplomaattiset suhteet⁶³. Karkottaessaan suurlähettiläämme Saksasta Saksa pyrki toimimaan, ellei suoranaisesti Englannin ja Ranskan politiikan mukaisesti, niin niiden mieliksi, jotta ne kohtelisivat sitä jalomielisesti. Täyttäähän sekin nähkääs pyövelin velvollisuuksia bolshevikkeja, Englannin ja Ranskan vihollisia kohtaan.

Toverit, meidän on todettava, että maailmantilanteen perussyhteenvetona voidaan sanoa se, mitä sanoin muutama päivä sitten, nimittäin että emme ole milloinkaan olleet niin lähellä kansainvälistä proletaarista vallankumousta kuin nyt. Olemme todistaneet, ettemme erehtyneet asettaessamme toiveemme kansainväliseen proletaariseen vallankumoukseen. Suunnattomat niin kansalliset kuin taloudellisetkin uhrauksemme eivät ole olleet turhia. Siinä suhteessa olemme saavuttaneet menestystä. Mutta vaikka emme olekaan koskaan olleet näin lähellä kansainvälistä vallankumousta, niin silti asemamme ei ole ollut milloinkaan niin vaarallinen kuin nyt. Imperialisteilla oli tekemistä toistensa kanssa. Mutta nyt englantilais-ranskalais-amerikkalainen ryhmittymä on tehnyt lopun toisesta ryhmittymästä. Ne pitävät päätehtävänänsä maailmanbolshevismiin, sen tärkeimmän solun, Venäjän Neuvostotasavallan, tukahduttamista. Siinä tarkoituksessa ne aikovat rakentaa Kiinan muurin suoja- takseen itsensä bolshevismilta kuin karanteenin avulla rutolta. Nuo ihmiset yrittävät karanteenin avulla pelastua bolshevismilta, mutta se on mahdotonta. Jos herrat englantilaiset ja ranskalaiset imperialistit, nämä maailman parhaimman tekniikan omistajat, onnistunevatkin rakentamaan sellaisen Kiinan muurin tasavallan ympärille, niin bolshevismiin basilli tunkeutuu muurien läpi ja tartuttaa kaikkien maiden työläiset. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Toverit, länsieurooppalaisen, englantilais-ranskalaisen imperialismin lehdistö yrittää olla parhaansa mukaan vaiti

tämän imperialismin asemasta. Ei ole sellaista valhetta eikä parjausta, jota se ei kohdistaisi Neuvostovaltaan. Nykyään voidaan sanoa, että koko englantilais-ranskalainen ja amerikkalainen lehdistö on kapitalistien hallussa — ja sillä on käytettävissään miljardeja —, että se kokonaisuudessaan toimii kuin yksi syndikaatti ollakseen sanomatta totuutta Neuvosto-Venäjistä, levittääkseen meitä vastaan tähdättyjä valheita ja parjausta. Mutta vaikka sotasensuuri on riehunut jo vuosia ja on onnistuttu saamaan aikaan se, ettei demokraattisten maiden lehdistössä päästetä julkisuuteen ainoatakaan totuuden sanaa Neuvostotasavallasta, niin siitä huolimatta ei missään maassa ole ollut ainoatakaan sellaista suurta työväen kokousta, jossa ei olisi käynyt ilmi, että työväenjoukot ovat bolshevikkien puolella, sillä totuutta ei voida salata. Vihollinen syyttää meitä siitä, että me toteutamme proletariaatin diktatuuria. Niin, sitä emme salaa! Ja sillä, että Neuvostohallitus ei pelkää, vaan puhuu avoimesti, se vetää puolelleen uusia miljoonia työtätekeviä, koska se toteuttaa diktatuuria riistäjiä vastaan, ja työtätekevät joukot näkevät ja varmistuvat siitä, että riistäjiä vastaan on todella taisteltu ja että tämä taistelu viedään todella loppuun. Huolimatta tästä vaikenemissalaliitosta, jolla Euroopan lehdistö ympäröi meitä, Englanti, Ranska ja Amerikka ovat tähän saakka viitanneet velvollisuuteensa, selittäneet hyökkäävänsä Venäjän kimppuun sen vuoksi, että Venäjä antoi Saksan vallata itsensä, että Venäjä on tosiasiallisesti Saksan kätyri, että siellä, Venäjällä, hallituksen johtomiehet ovat niiden mielestä Saksan kätyreitä. Joka kuukausi ilmaantuu uusia asiakirjojen väärentäjiä, jotka saavat hyviä palkkioita todistellessaan, että Lenin ja Trotski ovat läpeensä kavaltajia ja saksalaisia miehiä. Kaikesta tästä huolimatta ei voida salata totuutta, ja vähän väliä siellä livahtaa esiin ilmeisiä merkkejä siitä, että herrat imperialistit eivät voi tuntea asemaansa kestäväksi. „L’Echo de Paris”⁶⁴ tunnustaa: „Me menemme Venäjälle murtaaksemme bolshevikkien vallan.” Heidän virallinen asenteensa on nähkääs sellainen, että he eivät käy sotaa Venäjää vastaan, eivät puutu sotatoimiin, vaan yksinomaan taistelevat saksalaisten pakkovaltaa vastaan. Tšekäläiset ranskalaiset internationalistit, jotka julkaisevat Moskovassa „Kolmas Internationale”⁶⁵ nimistä lehteä, esittivät tämän lainauksen, ja vaikka meidät on eristetty Pariisista

ja Ranskasta, vaikka tässä kohden Kiinan muuri on rakennettu erittäin taidokkaasti, sanomme kuitenkin: herrat Ranskan imperialistit, ettehan kykene suojautumaan edes omalta porvaristoltannekaan. Ja luonnollisesti sadattuhannet ranskalaiset työläiset ovat tietoisia tästä pienestä lainauksesta, eivätkä yksin tästä, ja näkevät, että kaikki, mitä heidän vallanpitäjänsä, porvaristonsa puhuu, on silkkaa valhetta. Heidän omat porvarinsa hairahtuvat puhumaan liikoja; he myöntävät haluavansa murtaa bolshevikkien vallan. Neli-vuotisen verisen sodan jälkeen heidän täytyy sanoa kansalleen: lähtekää vielä sotimaan Venäjää vastaan, jotta saataisiin murretuksi bolshevikkien valta, bolshevikkien, joita vihaamme sen tähden, että he ovat meille velkaa 17 miljardia eivätkä halua maksaa niitä, sen tähden, että he käyttäytyvät epäkohteliaasti kapitalisteja, tilanherroja ja tsaareja kohtaan. Jos kerran sivistyskansat ovat saattaneet itsensä sellaiseen asemaan, että niiden täytyy puhua näin, niin tämä osoittaa ennen kaikkea niiden politiikan vararikkoutumista, ja olivatpa ne sotilaallisesti kuinka voimakkaita tahansa, me katsomme tuota voimaa aivan rauhallisina ja sanomme: mutta teillä on selkäpuolellanne vielä uhkaavampi vihollinen — ne kansanjoukot, joita olette tähän saakka pettäneet, ja kielennekin on kuivettunut valehtelemisestä ja Neuvosto-Venäjän parjaamisesta. Toinen samanlainen asiatiieto englantilaisesta porvarilehdestä „The Manchester Guardianista”⁶⁶ lokakuun 23 päivältä. Englantilainen porvarilehti kirjoittaa näin: „mikäli liittolaisarmeijatkin jäävät Venäjälle ja jatkavat sotatoimia, ainoana tarkoituksena on sisäisen mullistuksen aikaansaaminen Venäjällä... Liittoutuneiden hallitusten on sen vuoksi joko tehtävä loppu sotatoimistaan tai julistettava olevansa sodassa bolshevikkeja vastaan.”

Toistan: tämä pikku lainaus, joka kuulostaa meistä vallankumoukselliselta kehotukselta, mitä voimakkaimmalta vallankumoukselliselta kehotukselta, on tärkeä siinä mielessä, että näin kirjoittaa porvarillinen sanomalehti, joka itse on sosialistien vihollinen, mutta tajuaa, että totuutta ei voida enää salata. Kun porvarilliset lehdet kirjoittavat näin, niin voitte kuvitella, mitä puhuvat ja ajattelevat Englannin työväenjoukot. Te tiedätte, millaista kieltä liberaalit käyttivät puheissaan meillä tsarismin valta-aikana, ennen vuoden 1905 tai 1917 vallankumousta. Te tiedätte, että tuo libe-

raalien käyttämä kieli merkitsi sitä, että purkaus proletaarisissa vallankumouksellisissa joukoissa läheni. Sen vuoksi näiden Englannin porvarillisten liberaalien kielenkäytön perusteella voitte päätellä, mitä tapahtuu Englannin, Ranskan ja Amerikan työläisten mielialassa, ajatuksissa ja sydämessä. Siksipä meidän on mitään peittelemättä sanottava itsellemme se karvas totuus, joka kuvaa kansainvälistä asemaamme. Kansainvälinen vallankumous on lähellä, mutta ei ole olemassa sellaisia aikatauluja, joiden mukaan vallankumous kehittyisi; me, jotka olemme käyneet läpi kaksi vallankumousta, tiedämme sen hyvin. Mutta me tiedämme, että joskaan imperialistit eivät voi pidättää kansainvälistä vallankumousta, niin eri maissa voidaan kärsiä tappioita ja entistä raskaampia menetyksiä. Imperialistit tietävät, että Venäjä kokee proletaarisen vallankumouksen tuskia, mutta he erehtyvät, jos luulevat, että tukahduttamalla yhden vallankumouspesäkkeen he tukahduttavat samalla vallankumouksen toisissa maissa.

Omalta kohdaltamme meidän on sanottava, että tilanne on vaarallisempi kuin konsanaan aikaisemmin ja meidän on vielä ja vielä kerran jännitettävä voimiamme. Nyt kun olemme laskeneet vuoden kuluessa vankan perustuksen, luoneet uuteen kuriin pohjautuvan sosialistisen Punaisen Armeijan, nyt sanomme varmoina itsellemme, että me voimme ja meidän täytyy jatkaa aloittamaamme työtä ja sanoa kaikissa kokouksissa, jokaisessa neuvostovirastossa, ammattiyhdistyksissä, köyhälistökomiteain kokouksissa: toverit, olemme eläneet vuoden ja saavuttaneet menestystä, mutta se ei riitä, kun otamme huomioon sen mahtavan vihollisen, joka uhkaa meitä. Tämä vihollinen on yleismaailmallinen, voimakas, koko maailman voittanut Englannin ja Ranskan imperialismi. Emme me sen vuoksi lähde taisteluun sitä vastaan, että luulisimme olevamme taloudellisesti ja teknillisesti Euroopan edistyneimpien maiden vertaisia. Emme, mutta me tiedämme, että tämä vihollinen kulkee kohti samaa kuilua, johon Itävallan ja Saksan imperialismi päätyi; tiedämme, että tämä vihollinen, joka on nyt kammitsoinut Turkin, vallannut Bulgarian ja hankkiutuu miehittämään koko Itävalta-Unkarin ja pystyttämään tsaristisen santarmikomennon,— tiedämme, että se kulkee perikatoaan kohti. Tiedämme, että tämä on historiallinen tosiasia, ja juuri siksi sanommekin itsellemme, asettamatta

itsellemme mitään ilmeisen mahdottomia tavoitteita: me voimme torjua Englannin ja Ranskan imperialistit!

Jokaisen Punaista Armeijaamme lujittavan askeleen vastakaikuna tulee olemaan kymmenen hajoamis- ja vallankumousaskelta tuossa näennäisesti niin voimakkaassa vastustajassa. Siksi ei ole mitään syytä antautua epätoivon tai pessimismin valtaan. Tiedämme, että vaara on suuri. Kohdalo saattaa vaatia meiltä entistä raskaampia uhreja. Yhden maan he voivat ehkä nujertaa, mutta he eivät pysty milloinkaan nujertamaan kansainvälistä proletaarista vallankumousta, he lietsovat sen entistä laajemmaksi ja tuhoutuvat siinä kaikki! (Jatkuvia suosionosoituksia, jotka paisuvat suosionmyrskyksi.)

*Sanomalehtiselostukset julkaistu
marraskuun 9 pnä 1918
„Izvestija VTsIK” lehden 244. numerossa
ja marraskuun 10 pnä 1918
„Pravdan” 243. numerossa*

*Kokonaisuudessaan julkaistu
ensi kerran v. 1919 kirjassa:
„Neuvostojen ylimääräinen,
VI yleisvenäläinen edustajakokous.
Pikakirjoitusseloste.” Moskova*

*Julkaistaan kirjan tekstistä
jota on verrattu pikakirjoitteeseen ja
kirjaseen: N. Lenin. „Maailman-
imperialismi ja Neuvosto-Venäjä”,
Moskova, 1919*